

De vijf pijlers van onze schoolvisie vanuit de figuur van Damiaan: **Damiaanschool Kortrijk**

identiteit

IK DOE en IK SPREEK

Damiaan doet wat hij gelooft.
Hij toont en vertelt waar hij zijn inspiratie haalt: bij Jezus.

aanbod

IK ZET ME IN

Er heerste veel egoïsme, immoraliteit en geweld onder de melaatsen.
Toen kwam Damiaan.
Genezen kon hij niet, maar met beperkte middelen realiseerde Damiaan grootse dingen.

aanpak

IK DURF

Damiaan kende geen schrik.
Zijn broer Pamfiel, die was aangeduid om naar Hawaï te gaan als missionaris, werd ziek.
Broer Jozef zei: "Het is mijn beurt - ik ga!".
Wie Damiaan wil volgen, moet de dingen durven aanpakken,
mag niet bang zijn om risico's te nemen die hij niet kon voorzien.

zorg

EEN MOEILIJKE OPDRACHT: IK PAK HET AAN

Damiaan zegt ons vandaag: "Loop nooit weg, ook al is er geen hoop."
Hij had alle redenen om de hoop te verliezen.
Er was geen toekomst en uitweg voor deze mensen.
Toch nam Damiaan de zorg op zich voor de meest kwetsbaren.

organisatie

WE MAKEN HET!

Molokai, wat een werkterrein! Maar Damiaan wist van organiseren.
Hij zorgde voor onderdak, voedsel, veiligheid, geborgenheid, onderwijs, ontspanning, ...
Hij verzorgde de zieken.
De melaatsen voelden respect en er gebeurden wondere dingen.
Er ontstond een sterke, hechte samenleving waar lief en leed met elkaar werden gedeeld.

Op een nacht schrok Damiaan op uit zijn slaap vanwege geroep. Daar stond een meisje. "Help. **Makua Kamiano**, laat me binnen. Ik ben zo bang. Hij slaat me dood. Ik heet Lilu'ai. Ik ben niet van uw kerk. Mijn man is pas gestorven en mijn buurman dringt mijn huis binnen en dwingt me om dingen te doen die ik niet wil en daarom...Mag ik bij jou schuilen?" Damiaan sloeg een deken om haar heen. Lilu'ai bleef bij Damiaan wonen. Ze zorgde voor Kamiano en voor zijn pleegzoon Kialu, het kind van een jonggestorven vrouw die hij opgenomen had in zijn huis. Toen kwam pater overste op bezoek. Damiaan was niet thuis: "En wat doe jij hier in het huis van een priester? En dat kind? En ben je wel gedoopt? En waarom ben je katholiek geworden?" "... Weet ik allemaal niet. Wat ik wel weet: Kamiano is één van ons. Hij verzorgt onze wonden, hij raakt ons aan. Er is hier ooit een dokter gekomen maar die zette de zalf aan de deur en met zijn wandelstok hief hij de lompen van de zieken op om ze te onderzoeken. Kamiano strijkt zelf de zalf op de wonden. Kamiano spreekt niet over liefde. **Kamiano is liefde.**"

Damiaans leven en werk blijven tot de verbeelding spreken. Tal van mensen zien in Damiaan een voorbeeld omwille van zijn keuze voor de armen en uitgestotenen. Zoveel jaren na zijn dood, leeft Damiaan nog voort in alle ontwikkelingshulpverleners, vrijwilligers en in iedereen die geeft voor het goede doel. Hij inspireert hen ook om door te zetten, wanneer het even moeilijk gaat. Tijdens zijn verblijf op Molokaï ontloopt Damiaan zich tot een manusje-van-alles. Hij steekt de handen uit de mouwen om zijn vrienden-melaatsen een leefbare omgeving aan te bieden. Hij is politieman, timmerman, onderwijzer, architect, verpleger, begrafenisondernemer, chirurg, auteur, mediafiguur, lobbyist, uitvinder, organisator. Damiaan volgt een rechte weg, maakt zware offers, geeft nooit op, is de eerste ontwikkelingswerker, weekt emoties los, is pluralistisch, staat tussen de mensen, tilt de samenleving hoger, en is een voorbeeld. Damiaan laat een duidelijke boodschap na, een boodschap die uitgedrukt wordt in enkele extreme karaktertrekken: doorzettingsvermogen, moed, wilskracht, koppigheid maar ook een grote openheid naar anderen en een grenzeloze liefde voor zijn medemensen. Blijven vechten, soms tegen beter weten in, zodat elke zieke zich gerespecteerd weet: dit is **het credo van Damiaan**.

Damiaan kende de weg
van hart tot hart,
van hier naar Molokaï.

Sprak de taal
van ogen en handen,
heilig en gewoon
in elk gebaar.

Ook toen de graankorrels
zich openden op zijn gelaat
bleef hij groeien.

Zie hoe dat ene wonder
zijn sporen trekt
in alle richtingen, eeuwig voort.

Ina Stabergh

Damiaan was een bewogen én bevlogen grensganger ...

Damiaan was een bewogen grensganger, bewogen om het leed, de ziekte, de eenzaamheid van zijn mensen. Hij had niet enkel medelijden met hen. Hij leefde en leed echt met hen mee. Voor zieken en gewonden had hij een woord, een onderdak'. Hij was een grensganger. Hij maakte geen afrasteringen en scheidingsmuren. Hij trok geen afgeronde krijtlijnen. Voortdurend overschreed hij de grens tussen ziek en gezond, tussen wet en liefde, tussen gezag van boven en eigen geweten. Hij was gekomen 'opdat zij leven zouden hebben'. Daarom vocht hij dagelijks tegen de dood, tegen de wanhoop, tegen de structuren. Hij gaf zijn mensen hoop, toekomst, vrijheid en een begin van vrede. Vruchten van Gods Koninkrijk. Daarbij ging hij geen enkel conflict uit de weg, met wie dan ook. Wat had Christus anders gedaan? Hij had maar een bedoeling: zijn mensen weer mens laten zijn. Hij wilde hen kost wat kost de overtuiging geven: jij bent de moeite waard. Jij mag er zijn. Kies voor het leven. En in de zorgende aanwezigheid van Damiaan konden de mensen iets ervaren en vermoeden van Gods eigen zorg en goedheid. Godsdienst werd er vertaald in menselijkheid. Omdat Damiaan zo gedaan heeft, leeft hij onder ons voort tot op de dag van vandaag.

Naar Damiaan Special, Inter Nos, n° 2, april 1989, p. 39

DWARS DOOR ALLES HEEN – allemaal schatten